

MLADÁ FRONTA

EROTIC

*Smlouva
s Evou*

ZKOUŠKA LÁSKY

JITKA VOLFOVÁ

EROTIC

Jitka VOLFOVÁ

*Smlouva
s Evou*

Zkouška lásky

MLADÁ FRONTA

I.

DUBEN

Ze zamyšlení Evu vyrušilo zazvonění telefonu.

„Ahoj, mami,“ ohlásila se.

„Ahoj Evo. Máme s Frantou tenthle víkend volno, přijď k nám v neděli na oběd. Udělám kuře po provensálsku, to máš ráda, vid’?“ lákala ji matka.

„To víš, že mám, díky za pozvání, mami. Přijdu před dvanáctou, jako vždycky,“ odpověděla Eva.

Odložila telefon a zase se vrátila ke svým myšlenkám.

Chudák máma, pomyslela si, už se na to nemůže dívat, jak se pořád trápím. Neví jak mi pomoci, tak se snaží zvednout mi aspoň na chvíli náladu jídlem, co mám ráda. Hlavně, že už se konečně přestala vyptávat, i když dodnes neví, proč vlastně jsme se s Adamem rozešli. Sice jsem jí řekla, že mě zmlátil, ale proč to udělal a že mě kromě toho i hnusně znásilnil, o tom nemá ani ponětí. Naštěstí nemá moc času nade mnou dumat, v práci jí to nedovolí fronta před pokladnou a doma ji snad rozptýlí František.

Tiše si povzdechla a šla si uvařit kávu. Byl poslední dubnový pátek, od jejího rozchodu s Adamem už uplynulo šest týdnů, ale rány na duši se jí nehojily, spíš to bylo naopak čím dál horší. Do školy chodila jako bez života, učila jako náměsíčná, nic ji nebavilo, o nic neměla zájem. Pociť prázdnoty, marnosti a nenahraditelné ztráty ji provázal na každém kroku.

Proč jenom mi Adam pořád tak zoufale schází? ptala se sama sebe už snad posté. Kdy se konečně zbavím vzpomínek na jeho úsměv, pohlázení, objetí, milé slůvko?

Ani vědomí, že Adam je na tom zřejmě podobně, jí moc nepomáhalo. Usuzovala tak z jeho e-mailů a esemesek, které jí vytrvale posílal a které se od sebe příliš nelišily:

Evičko, moc mi chybíš. Nerozmyslíš si to? Je mi moc smutno. Nevrátíš se? Tolik se mi po tobě stýská, miláčku! Vrať se ke mně, nemůžu na tebe zapomenout!

Za těch šest týdnů se s ním viděla jen jednou. Koncem března jí volal s prosbou, aby s ním šla do divadla na operu. Nejdřív to kategoricky odmítala, ale trval na svém, vstupenky dostal od ní a s nikým jiným

nepůjde. Když nechtěla ustoupit, dokonce jí dal ultimátum: buď půjdou spolu, nebo je nechá propadnout. Nakonec se tedy nechala přesvědčit, ale dopředu ho upozornila, aby nepočítal s ničím jiným než s návštěvou divadla. Vyzvedl ji před jejím domem, ale už v autě mezi nimi komunikace vážla a ani před začátkem představení nebo o přestávce to nebylo o nic lepší. Po představení ji odvezl domů, sotva zastavil před jejím domem, hned sahala po klíče.

„Ahoj,“ řekla tiše.

Rychle ji chytil za ruku.

„Počkej přece! Snad tolik nespícháš. Nepozveš mě dál?“

Beze slova zavrtěla hlavou.

„Ani na chvíli?“ prosil.

„Ne, bylo by to pro oba ještě horší než je to teď,“ odpověděla.

„To už snad ani nejde!“ povzdychl si. „Moc rád bych si s tebou popovídal, chtěl bych vědět, jak se ti teď žije,“ naléhal.

„Jenom popovídal? Tomu nevěřím. Oba přece dobře víme, jak by to nejspíš dopadlo.“

„No a co? I kdyby se to stalo, svět se přece kvůli tomu nezboří.“

„To sice ne, ale jednou jsme se rozešli a mělo by to tak zůstat,“ povzdychla si a kousla se do rtů. „Právě tomuhle jsem se chtěla vyhnout, proto jsem s tebou nechtěla jít.“

Adam chvíli mlčel.

„Možná máš pravdu,“ připustil. „Strávit s tebou večer a pak se vrátit domů sám, to je jako obracet nůž v ráně.“

„Tak vidíš,“ řekla, ale pak v ní přece jen zvítězila ženská zvědavost. „To se za těch čtrnáct dní neobjevila nějaká utěšitelka?“

„Žádnou jsem nehledal,“ odpověděl okamžitě. „Mám v hlavě i v srdci jenom jednu jedinou a pořád doufám, že jí chybím právě tak moc, jako chybí ona mně.“

„Už musím jít,“ řekla tiše a otevřela dveře.

Adam si povzdychl, znovu ji vzal za ruku, chvíli ji držel ve své, pak si ji přiložil k tváři a začal líbat konečky jejích prstů, hezky jeden po druhém.

Eva stáhla váhavě ruku zpět.

„Tak ahoj,“ řekl zklamaně. „A děkuju ti, že jsi se mnou šla.“

„Ahoj,“ odpověděla tiše a vystoupila z auta.

Tehdy proplakala skoro celou noc. Další rána ji čekala hned několik dní nato. Šla ve škole po chodbě a nečekaně se před ní objevil Dominik, Adamův syn z prvního manželství.

„Ahoj Evo,“ pozdravil ji. „Nebo už ti nemůžu říkat Evo, když už nejsi s tatínkem?“ zeptal se opatrně.

„Říkej mi, jak chceš,“ zamumlala a snažila se rychle zmizet, aby si Dominik nevšiml, jak jí při pohledu na něj vhrklý do očí slzy.

Dominik jako by tatínkovi z oka vypadl, jejich neuvěřitelná podoba ji málem odrovnala a způsobila jí několik dalších bezesných nocí.

Přestala vzpomínat, vstala z křesla a šla vyndat prádlo z pračky.

Jakpak se asi má paní Horáčková, vzpomínala přitom na Adamovu hospodyní, která v jeho rozlehlé vile vykonávala veškeré domácí práce.

Jakmile pověsila prádlo, šla se do kuchyně navečeřet. Otevřela ledničku, chvíli se do ní dívala a pak ji zase zklamaně zavřela. Nic, co by si zasloužilo název večeře, v ní totiž jako obvykle nenašla.

Zase jsem si zapomněla nakoupit, povzdechla si. No co, nebude to poprvé, co mi bude muset stačit jenom oběd ve školní jídelně.

Chvíli přemýšlela, jestli by přece jenom neměla překonat nechuť a lenost a dojít si na víkend nakoupit, když vtom zadrnčel zvonek u dveří.

Kdo to sem proboha leze? podivila se.

Šla se podívat kukátkem a překvapeně vykulila oči, když v nečekaném příchozím poznala Adamova společníka Marka.

Co ten tu chce? A jak vůbec ví, kde bydlím? divila se.

Na okamžik zaváhala, jestli by nebylo lepší předstírat, že není doma, ale když se zvonek ozval podruhé, nedalo jí to a dveře přece jen otevřela. Marek se široce usmál a pomalu zvedl ruku s nádhernou kyticí, kterou zatím držel skloněnou k zemi, aby ji v kukátku neviděla.

„Ahoj, Evičko,“ pozdravil.

„Ahoj, Marku,“ odpověděla překvapeně. „Kde se tady bereš? A jak jsi mě vůbec našel?“

„Zahrál jsem si na detektiva,“ zasmál se. „Pustíš mě dál?“

Eva zaváhala. Dobře si pamatovala na poslední telefonát s ním, a když ho teď viděla před sebou s ohromnou kyticí a dárkovou taškou, která podle tvaru skrývala láhev nějakého alkoholu, napadlo ji, co by mohlo být účelem jeho návštěvy. Kousla se bezradně do rtů, ale z místa se nepohnula.

„A proč jsi přišel?“ zeptala se, aby získala čas.

„Přece na kus řeči,“ odpověděl.

„Není už na návštěvu trochu pozdě?“

„Pozdě?“ vyjevil se Marek. „Ještě před hodinou jsem byl v práci, dřív to nešlo.“

„A neměl bys teď trávit čas spíš s rodinou?“

„S rodinou strávím celý víkend,“ povzdechl si Marek, „ale jestli hodláš pokračovat dál v tom výsledku, přines aspoň vázu s vodou, nebo ti ty kytiky zatím zvadnou!“

Eva se pousmála a ustoupila stranou.

„Tak pojď dál,“ řekla.

No konečně, oddychl si Marek.

Najít ji pro něj nebyl žádný problém. Když se mu tenkrát zmínila, že se od Adama stěhuje do vlastního bytu, bylo mu hned jasné, že jí ho kupuje Adam. Pak už stačilo jen trochu zapátrat v interním systému jejich společnosti a její adresu měl rázem k dispozici.

„Co tě to napadlo, nosit mi tak velikou kytici?“ ptala se Eva, zatímco hledala vázu.

„Chtěl jsem ti udělat radost. Předpokládám, že ti teď květiny nikdo nenosí. Nebo snad ano?“ zeptal se a pátravě se na ni zadíval.

Eva zavrtěla hlavou.

„Nenosí, to máš pravdu. Tak děkuju. Zatím se posad, uvařím kávu.“

Když se vrátila z kuchyně, byl už Marek usazený v křesle, na stole stála láhev značkového vína.

„Než si sedneš, podej prosím tě ještě skleničky a vývrtku,“ vyzval ji. „Měl jsem v úterý svátek a byl bych rád, kdyby sis se mnou připila.“

Eva před něj položila šálek s kávou a stiskla rty.

„Já se bojím pít,“ přiznala, „nic jsem nevečeřela.“

Taková informace Marka zaskočila.

„A proč ne?“

„Zapomněla jsem si nakoupit.“

„Ale to mě mrzí, že si se mnou nechceš připít. Co kdybych tě vzal někam na večeři?“ napadlo ho.

„Ne, to ne,“ odmítla Eva a usadila se na gauči. „Už jsem zvyklá.“

Marek už dál nenaléhal. Večeře v restauraci se mu nehodila do plánu, znamenala by značné zdržení a tím obtížnější vysvětlování manželce. Pomalu míchal kávu a rozhlížel se kolem sebe. Najednou vstal z křesla a šel si zblízka prohlédnout malý obrázek na stěně.

„Zařídila sis to tady moc hezky,“ pochválil ji. „Je vidět, že máš vkus.“

„Děkuju,“ poděkovala mu Eva a udiveně ho sledovala, jak přechází pokojem sem a tam. Najednou se otočil, přimhouřil oči, chvíli se na ni díval, pak udělal několik rychlých kroků, ale k jejímu překvapení se nevrátil do křesla. Místo toho se posadil na gauč těsně vedle ní.

„Ale určitě je ti tu večer dost smutno, když jsi tu pořád tak sama, vid’?“ řekl a vzal ji za ruku.

Překvapená Eva stáhla ruku zpátky, Marek na to však nic nedal a pohladil ji po stehně.

„Co to děláš?“ ohradila se a ruku mu odstrčila.

„Ty nevíš? Přišel jsem tě trochu rozptýlit,“ odpověděl.

„Nemám zájem!“ řekla rázně.

„Tomu nevěřím, ten celibát ti přece nemůže vyhovovat! Určitě už to potřebuješ jako sůl, a právě proto jsem tady,“ odpověděl.

Naklonil se k ní blíž a chtěl ji políbit, Eva však prudce uhnula hlavou.

„Co blázníš?“ rozčílila se.

Ani to však Marka neodradilo, chytil oběma rukama její hlavu a začal ji líbat. Eva se vzpírala a odstrkovala ho, co jí síly stačily.

„Nech mě na pokoji!“ zuřila.

„To po mně přece nemůžeš chtít, Evičko,“ mumlal vzrušeně. „Víš jak dlouho na tuhle chvíli čekám? Jsem do tebe blázen už od toho momentu, kdy nás Adam představil.“

Pootočil se, kolenem jí znehybnil nohy, částečně na ni nalehnul, jednou rukou ji objal, druhou jí drtil ňadro a přitom se ji snažil políbit. Eva házela hlavou ze strany na stranu a ze všech sil se vzpírala.

„Okamžitě mě pusť!“ soptila.

Její odpor dostával Marka do varu ještě víc, teď se jí dokonce pokoušel dostat pod tričko.

„Tak už se nebraň, Evičko, já ti přece neublížím,“ ujišťoval ji. „Bude se ti to líbit, uvidíš! Adam tě určitě nenechal na pokoji jedinou noc, musí ti teď přece chybět mužská náruč!“

Vyděšená Eva viděla, že jde do tuhého, a vší silou mu zaťala nehty do ruky.

„Au!“ zaúpěl Marek a rázem ji pustil.

Viditelných stop na těle se bál, škrábance od nehtů by se mu doma špatně vysvětlovaly.

„Co blázníš?“ obořil se pro změnu on na ni. „Vyvádíš, jako kdybych tě snad chtěl znásilnit!“

„Připadalo mi, že chceš!“ odpověděla Eva rozčileně.

„Máš rozum? Nikdy bych přece vůči tobě nepoužil násilí!“

„Tím si nejsem tak jistá,“ odpověděla Eva, ještě celá zadýchaná.

Zkrotlý Marek se posadil vedle ní, rukou si třel hřbet poškrábané ruky, kroutil hlavou a díval se na ni, jak si urovnává vyhrnuté tričko.

„Neměla jsem tě sem pouštět!“ blýskla po něm Eva očima.

„Ale prosím tě! To je ti moje objetí tolik proti srsti?“ zeptal se uraženě.

„Mám svoje zásady!“ odsekla.

„Aha!“ ušklíbl se Marek. „A jakpak zní zásada číslo jedna? S nikým se nevyspím při první schůzce?“

„Ne! Nikdy si nic nezačnu s tátou od rodiny!“

Marek zrudnul.

„Aha, tak proto! Hm, to jsi mě teda moc nepotěšila. Moje verze by mi dávala naději aspoň do budoucna, ale ta tvoje mi moc šancí nedává.“

„To bych řekla. Měl by ses stydět! Martina se doma stará o tvoje děti a ty, místo aby ses jim věnoval, tady takhle blbneš,“ pustila se do něj.

Marek se na ni zkoumavě podíval.

„Řekni mi, kdyby nebylo Martiny a dětí, měl bych u tebe naději?“

Eva uhnula pohledem.

„Nemám ráda hru na kdyby,“ odbyla ho.

Marek chvíli přemýšlel.

„Ty už máš za Adama náhradu, vid’?“ zeptal se.

Eva prudce zavrtěla hlavou.

„Kdepak, o nikoho nestojím.“

„Tomu nevěřím. Ty přece nejsi z těch, co o chlapa nezavadí. Spíš sis zatím nestačila vybrat z toho zástupu ctitelů, co jistě máš.“

Eva stiskla rty a v jejích očích se objevily slzy. Marek se na ni chvíli díval a pomalu mu začínalo svítat.

„Nemůžeš na něj zapomenout, vid’?“ zeptal se jí tiše.

Eva bezmocně kývla hlavou.

„Pořád ho miluješ!“ dodal Marek už s jistotou.

Eva zase kývla.

„Já jsem tak hrozně nešťastná, Marku!“ vyrazila ze sebe zoufale.

Marek ji konejšivě pohladil po vlasech, místo uklidnění se ale Eva rozplakala naplno a k jeho úžasu se mu najednou sama vrhla kolem krku, přestože se před malou chvílí jeho objetí tak vehementně bránila. Tváří v tvář jejímu zoufalství ho však veškeré hříšné myšlenky přešly.

„Neplač, Evičko,“ řekl, otcovsky ji objal a hladil po vlasech. „Ten pitomec si tě nezasloužil.“

„To není pravda,“ vzlykala Eva, „je to ten nejlepší mužský na světě.“

Kdepak, vyznat se v ženských, to je pro chlapa zcela nemožná věc, povzdychl si v duchu Marek.

Zničeného Adama měl před očima každý den, a jak se tak teď díval na Evu, otráasající se v záchvatech pláče, bylo mu čím dál jasnější, co musí říct.

„Měla by ses k němu vrátit!“ navrhnul jí tiše.

Eva zavrtěla hlavou.

„To nejde,“ odpověděla mezi vzlyky.

„Ale jde!“ nesouhlasil s ní Marek. „Dám krk na to, že už to víckrát neudělá.“

Eva se od něj odtáhla a vyděšeně se na něj podívala.

„Co neudělá? O čem to sakra mluvíš?“

„Přede mnou nemusíš nic tajit. Dobře vím, že ses s ním rozešla kvůli tomu, že tě zmlátil.“

„Co všechno o tom víš?“ vyplašila se Eva.

„Zas tak moc ne. Řekl mi jenom, že dostal anonym,“ odpověděl Marek. „Ničím dalším se mi samozřejmě nechlubil, ale i tak to ode mě tenkrát pořádně schytl.“

Ještěže neví o tom znásilnění, oddechla si Eva.

„Tak vidíš, že to nejde,“ řekla.

Marek sáhl do kapsy pro kapesník a utíral jí slzy jako malému dítěti.

„Nevím, proč by to nešlo!“ řekl přísně. „Udělal hroznou věc, o tom není sporu, ale doživotní trest si snad přece jenom nezasloužil. Je to rapl žárlivá, to víme oba, ale dostal od tebe lekci, na kterou do smrti nezapomene! Kdyby tě našel v posteli s milencem, připouštím, že jeho by možná bez váhání zabil, ale tebe by se ani nedotknul.“

„Myslíš?“ zeptala se nedůvěřivě Eva.

„Tomu věř!“ ujistil ji Marek. „Znám ho skoro patnáct let a troufám si tvrdit, že toho o něm dost vím. Pamatuju si ho, když se ve škole klepal před každou zkouškou, když mu nečekaně zemřel otec, když se rozváděl a bojoval o Dominika, ale nikdy nebyl tak na dně jako je teď.“

Eva se na něj nepřesvědčeně dívala.

„Miloval tě a ještě pořád tě miluje až k zbláznění,“ pokračoval Marek. „Nevím, co všechno ti sdělil o svojí minulosti, ale určitě přinejmenším tušíš, že jsi nebyla jeho druhá ani třetí. Do manželství s Renatou vstupoval s hlavou v oblacích, ale když zjistil, jak moc šlápnul vedle a že právě oni dva se zřejmě vůbec neměli potkat, pěkně ho to vzalo. Další vztahy ho zbavily všech iluzí už úplně. Narážel na jednu zlatokopku za druhou a nebylo divu, že na nich viděl jenom ty nejhorší vlastnosti, vypočítavost, ziskuchtivost, chamtivost. Slovo láska vymizelo z jeho slovníku. Časem se smířil s faktem, že každý vztah je vlastně obchod. Ženská se pro něj stala jenom prostředkem pro potěšení a zvyknul si na to, že za něj musí platit, ať už přímo penězi nebo něčím jiným. Ale když se seznámil s tebou, nestačil jsem žasnout! Z cynika se stal přes noc romantik jak z telenovely, však já jsem se do tebe zamiloval jenom z těch jeho řečí!“

„Ale já jsem ho stála taky hodně,“ řekla tiše Eva.

Možná víc než ty ostatní dohromady, dodala v duchu.

„Jenže u tebe neměl pocit, že to dělat musí! Hrozně ho bavilo všelijak tě rozmazlovat, měl totiž vždycky ohromnou radost, když viděl, jak tě zase něčím překvapil. Když přišel po Vánocích do práce, skoro se vznášel a hned ráno se mi chlubil, že jsi mu kývla na žádost o ruku. Zato kdybys ho viděla teď! Chodí jak tělo bez duše a pořád dokola mumlá, že si definitivně zničil život.“

„To si za mě ještě nenašel žádnou náhradu?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl Marek. „Do noci totiž vysedává v práci, ale co se mu honí hlavou, těžko říct. Pracovní věci to asi nebudou, nedávno prosvihnul už druhou obchodní schůzku a to je u něj naprosto neslýchaná věc. Když jsem se ho ptal, proč tam straší tak dlouho, řekl mi, že doma na něj všechno padá, že tě vidí všude, kam se vrátne.“

Eva o jeho slovech chvíli přemýšlela.

„Poslal tě sem, aby ses u mě za něj přimluvil, vid?“ zeptala se.

Marek vyvalil oči.

„Zbláznila ses? Za prvé bys mohla vědět, že svoje záležitosti si vyřizuje vždycky sám a nepotřebuje k tomu prostředníka, a potom...“

Zakroutil nevěřičně hlavou.

„Vážně si myslíš, že by mě poslal večer k tobě do bytu s kytkou a láhví vína?“

Uplakaná Eva se pousmála.

„To asi ne, to máš pravdu,“ uznala.

„Tak vidíš!“ řekl Marek. „To byla moje vlastní iniciativa. Odjakživa mám pro tebe slabost, toho sis snad mohla všimnout už dávno! Naivně jsem si totiž myslel, že ti bude natolik vadit studená postel, že se spolu brzo domluvíme. Bohužel to nevyšlo,“ povzdechl si.

„Měl jsi o dnešním večeru jinou představu, vid?“

„Měl,“ přiznal bez váhání Marek, „ale s tím si nelam hlavu. Moc rád bych ti Adama nahradil, ale jak vidím, musel bych ho asi nejdřív zabít.“

„A taky se rozvést,“ připomněla mu Eva.

„No vidíš, a ještě tohle!“ povzdychl si Marek a potřásl hlavou. „Jsi opravdu výjimečná, Adam měl pravdu, když říkal, že jsi jedna z tisíce.“

„Měl bys už jít,“ řekla tiše Eva. „Martina na tebe jistě netrpělivě čeká.“

Marek ji vzal za ruku.

„Dobře, půjdu, ale ty mi slib, že se zamyslíš nad tím, co jsem ti říkal. Dívat se v poslední době na vás dva, to je jenom pro silnou náтуру.“

Pustil její ruku, vstal a přesedl si zpátky do křesla. Vypil vychladlou kávu a měl se k odchodu.

„Nezapomeň si vzít to víno,“ připomněla mu Eva.

„Ale Evičko,“ pousmál se, „to se přece nedělá. Jen si ho tu nech, třeba ho někdy spolu vypijeme za lepších okolností.“

„Ledaže s sebou příště vezmeš Martinu,“ odpověděla Eva a Marek si hluboce povzdychl.

„Vždycky jsem obdivoval lidi, co dodržují svoje zásady za všech okolností, ale nikdy by mě nenapadlo, že někdy jsou takoví jedinci spíš na zabití!“

Navzdory svým slovům se na ni povzbudivě usmál, pohladil ji po tváři a odporoučel se. Eva se vrátila do obývacího pokoje, dopíjela kávu a přitom přemýšlela nad vším, co jí Marek říkal. Pak usoudila, že bude lepší, když přestane bádát sama nad sebou a raději se pokusí začíst do osudů jiných lidí. Odnesla víno a prázdné šálky od kávy do kuchyně, vysprchovala se a z koupelny zamířila rovnou do ložnice, odhodlaná číst až do bezvědomí, aby se pokud možno vyhnula krizi, která na ni pravidelně přicházela před spaním. Každou noc se totiž převalovala ze strany na stranu, vzpomínala na Adamovy něžné polibky, vášnivá objetí a závratné orgasmy, které spolu zažívali, a pravidelně si pobřečela do polštáře. Odhodlaně zdolávala jednu kapitolu za druhou a začtená do osudů hlavní hrdinky severské ságy se pořádně vylekala, když se najednou rozdrnčel zvonek u dveří.

Proboha, co se to dneska děje? vyjevila se a mrkla na hodiny. Vždyť už je skoro jedenáct!

Než se stačila vzpamatovat, ozval se zvonek podruhé a ještě naléhavěji. Vyskočila z postele a bosa se šla podívat, kdo to je. Opatrně odsunula krytku kukátka a strnula. Za dveřmi stál Adam! Vrátila krytku na místo, poodstoupila od dveří a kousla se do rtů.

Co mám dělat? pomyslela si zoufale.

Vtom jí přímo nad hlavou zařinčel zvonek tak hlasitě, až leknutím nadskočila. Připadalo jí, že v nočním tichu musí ten rámus vzbudit celý dům. Pomalu odsunula bezpečnostní řetízek a pootevřela dveře.

„Co tady děláš?“ ptala se potichu. „Poslal tě sem, vid’?“

Svou otázkou Adama pořádně zaskočila.

„Kdo?“ zeptal se nechápavě. „Kdo mě sem měl poslat? O čem to mluvíš?“

Celou cestu se pokoušel odhadnout, jestli mu Eva padne nadšeně kolem krku, nebo mu zabouchne dveře před nosem a na obě tyto možnosti

se snažil připravit, ale její podivné uvítání ho dokonale vyvedlo z míry. Eva však už poznala, že o Markovi nemá ani tušení a nechtěla ho prozradit.

„Toho si nevšímej,“ řekla. „Tak proč jsi přišel?“

„Musíme to řešit na chodbě?“ odpověděl otázkou. „Nepozveš mě dál?“

Eva zaváhala, ale pak přece jen pomalu couvla, otevřela víc dveře a rozsvítila v předsíni. Adam rychle vešel, pečlivě za sebou zavřel a navlékl zpátky bezpečnostní řetízky. Otočil se zpátky k ní a chvíli si ji beze slova prohlížel. Žádný z nich se nepohnul ani o píd', přesto oba jasně cítili, jak atmosféra v úzké předsíni každou další vteřinou houstne.

„Jsi sama?“ zeptal se tiše.

„Kdo by tady asi tak v tuhle hodinu byl?“ odpověděla stejně tiše.

Adam se dozvěděl, co potřeboval a už neztrácel čas. Popošel blíž k ní, zabořil obě ruce do jejích vlasů a zvedl jí hlavu, aby na ni dobře viděl.

„Tak ty chceš vědět, proč jsem přišel?“ zeptal se. „Myslím, že to dobře víš, ale přesto ti to řeknu. Už čtyřicet sedm dní se probouzím bez tebe a nevydržím to už ani jeden den!“

„Ty jsi počítal dny?“ zeptala se užasle Eva.

Adam pomalu zavrtěl hlavou.

„Hlavně noci,“ odpověděl, „ve dne jsem byl naštěstí v práci. A jakpak jsi na tom ty?“

Eva se pokoušela sklopit hlavu, aby jí neviděl do tváře, ale nešlo to, držel její hlavu příliš pevně. Ukazováčkem ji pohládl po tváři a zase se jí zadíval do očí. Nikdy by ji nenapadlo, co všechno se z nich dá vyčíst! Z jeho pohledu a blízkosti se jí začal zrychlovat dech, do tváří se jí hrnula červeň, tělo jí rozechvěly důvěrně známé vibrace. Adam to na ní dobře viděl a na její odpověď už dál nečekal. Rukama sjel na její ramena, pevně ji objal, přitiskl k sobě a začal ji líbat. Jeho tolikrát osvědčená metoda neselhala ani tentokrát. Eva, zmámená vůní jeho parfému, kterou vždycky tak milovala, brzy cítila, jak jí začínají nohy vypovídat službu. A když pak jeho objetí zesílilo a něžný polibek se začal měnit ve vášnivý francouzák, kapitulovala bez podmínek. Oči se jí zalily slzami, ruce jí vylétly nahoru, objala ho a přitiskla se k němu ještě pevněji. To Adamovi stačilo, jinou odpověď nepotřeboval.

„Evičko, láska moje jediná,“ zavzdychal.

Než se nadála, přirazil ji prudce ke zdi a přitiskl se k ní takovou silou, až dostala strach, že se oba co nevidět ocitnou u sousedů.

„Evičko, miláčku, andílku, nemůžu bez tebe žít!“ vyrazel ze sebe mezi polibky.

Reakce jeho těla na sebe nenechala dlouho čekat. Trochu se odtáhl, aby si mohl rozepnout kalhoty. Jakmile se mu to podařilo, přetáhl jí přes hlavu noční košilku a strhnul z ní kalhotky.

„Tarzan umírat steskem po Jane,“ zašeptal.

Popadl ji v podpaží, postavil na nízký botník a už do ní pronikal. Eva tiše zavzdychala, chytla se ho kolem krku ještě pevněji a nohama obemkla jeho boky. Adam ji chytil za zadeček a začal prudce přirážet. Vzdychal přitom tak mohutně, že mu musela přitisknout svoji ruku na pusku, aby nebyl slyšet na chodbu, rozdávali si to hned za dveřmi. Jeho vyvrcholení bylo dílem okamžiku, viděla jeho napjatou tvář, jak se sám snažil svoje vzdechy co nejvíc utlumit.

„Lásko moje,“ šeptal jí pak, tiskl ji vši silou k sobě a znovu ji líbal, tentokrát i na uslzenou tvář. „Jsi pro mě všechno na světě.“

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se zmámeně, když se postavila zpátky na zem.

Adam jí dal ukazováček na pusku, setřásl ze sebe kalhoty, vzal ji do náruče jako pírko a opatrně ji odnesl do ložnice. Položil ji na postel, stáhl si tričko a lehl si vedle ní.

„Teď jsi na řadě ty, miláčku,“ zašeptal. „Zavři oči!“

Jakmile na svém těle ucítila jemný dotek jeho ruky, zalila ji vlna blaha z pouhé představy toho, jaká slast ji brzy čeká. Jeho něžné doteky a čím dál vášnivější polibky ji po dlouhém půstu přímo elektrizovaly, brzy se ložnicí neslo její tiché sténání. Však Adam moc dobře věděl, co na ni nejvíc platí! Krůček po krůčku ji neomylně vedl k vrcholu a její stoupající vzrušení začalo brzy dostávat znovu do varu i jeho. Přehoupl se však na ni až tehdy, když si byl jistý, že první vyvrcholení už má za sebou. Když bylo po všem, oba sotva popadali dech.

„Máš někoho?“ zeptal se po chvíli stropu.

„Jeptiška se vrátila do kláštera,“ odpověděla a přímo hmatatelně cítila, jak se mu ulevilo. „A ty?“

„Erotoman se stal mnichem,“ odpověděl po malém zaváhání.

„A to ti mám věřit?“ zeptala se pochybovačně.

„Skoro mnichem,“ opravil se.

„Aha,“ povzdechla si. „A copak se schovává pod tím skoro?“

„Tím si teď nelam hlavu a radši spinkej, je už pozdě,“ pohládl ji. „Zpověď necháme na ráno.“

„Copak ty tady chceš zůstat?“

„Samozřejmě,“ odpověděl. „Jsem jako ty Jezinky, jednou mě pustíš dál a jen tak se mě nezbavíš,“ zasmál se.

Otočil se na bok, políbil ji, jednou rukou ji objal, hlavu si položil na její rameno a kolenem jí přitiskl nohy k posteli.

„Takhle budu mít jistotu, že mi nikam nezmizíš,“ řekl spokojeně a za chvíli už slyšela jeho pravidelný dech.

Na rozdíl od něj nemohla Eva dlouho usnout. Jednak se jí neleželo moc pohodlně, protože ji tížila jeho noha, ale hlavně přemýšlela nad tím, co má jeho návštěva znamenat.

Udělala jsem dobře, že jsem ho pustila dál? dumala. Vždycky jsem tušila, že pokud sem přijde, skončíme spolu v posteli, ale že k ní nestančíme ani dojít, to mě nenapadlo. Ale co jsem nakonec mohla čekat? Dopadlo to jako vždycky, prostě mu nedokážu odolat, i kdybych sebevíc chtěla. Stačí, aby mě políbil nebo pohladil a jsem ztracená! Musím ale uznat, že takhle blaze jako teď mi už dlouho nebylo.

Sotva ráno Adam otevřel oči, žádným vysvětlováním se nezdržoval a zahájil nový den ranní rychlovkou, jako tomu bývalo dřív. S naprostou samozřejmostí se choval stejně, jako kdyby byli pořád spolu. Eva měla pocit, že neví, na čem je a to se jí moc nelíbilo.

„Proč jsi vlastně přijel?“ zeptala se.

„Copak to nevíš?“ odpověděl otázkou.

„Podle toho, jak ses choval v předsíni, jsi asi potřeboval někoho na sex, ne?“ neodpustila si malé popíchnutí, kterým Adamovi málem vyrazila dech.

No počkej, pomyslel si, tohle ti nedaruju!

„Správně!“ odpověděl pohotově. „Ale už jsem si užil celkem dost, pro tentokrát by mi to stačilo, asi už půjdu,“ řekl a vstal. „Kdy můžu přijít příště?“

Šokovaná Eva se rázem posadila a vytřeštila na něj oči.

„Cože? Ty...! Ty...!“ vyrazela ze sebe.

„Copak?“ zeptal se jí Adam s nevinnou tváří. „Něco se ti snad nelíbí?“

„Ty bídáku jeden!“ zmohla se konečně na souvislou větu.

„Proč mi nadáváš?“ ohradil se Adam.

Při pohledu na její výraz se však už neudržel a nahlas se rozesmál. Hupnul zpátky do postele a přitiskl ji k sobě.

„To jsem tě dostal, co?“ smál se. „Nebudeš pořád provokovat jenom ty. Jak vidíš, mně to jde taky dobře.“

Zhluboka oddechující Eva ulehčeně vyprskla.

„Já bych tě...“ řekla a napřáhla na něj ruku.

Rozesmátý Adam ji znovu objal.

„Evičko moje zlatá, už si ani nepamatuju, kdy naposledy jsem se takhle od srdce zasmál,“ řekl šťastně. „Jenom ty mi dokážeš udělat ráj už na zemi, proto jsem si taky pro tebe přijel.“

Eva tušila už od včerejška, že taková slova dřív nebo později uslyší, na návrat k němu však rozhodně nebyla připravená.

„Můžeš mi říct, jak si to představuješ?“ pustila se do něj. „Vtrhneš sem uprostřed noci, obsloužíš se hned v předšíní a...“

Adam jí dal rychle ukazováček na pusu.

„Nemluv takhle! Přišel jsem tě poprosit, aby ses ke mně vrátila.“

„To nemůžeš myslet vážně! Dobře víš, jak dlouho jsem se rozhodovala, jestli mám zůstat, nebo odejít. Nechci to zažít ještě jednou!“

„Taky nezažiješ, za to ti ručím. Prožil jsem čtyři nejhorší měsíce v životě a během nich jsem zjistil, že bez tebe pro mě všechno ztrácí smysl. Kdybys věděla, jak moc se musím přemáhat, abych vůbec chodil do práce! Kolikrát tam jenom sedím a čučím do blba, když mi zazvoní telefon, koukám na něj, jako kdybych ho viděl poprvé. Nic mě bez tebe nebaví, ani vydělávat peníze. K čemu mi jsou, když stejně nemůžu mít to, po čem toužím nejvíc!? Přísahám ti, že než bych na tebe zase vztáhnul ruku, radši si ji useknu, nebo rovnou skočím z mostu.“

„Ty si vážně myslíš, že mě přesvědčíš, abych se k tobě vrátila?“

Adam se nad ni naklonil a pohládl ji.

„Kdybych tomu nevěřil, nebyl bych tady. Dobře jsem viděl, jak těžko se ti ode mě odcházelo, a díky tomu jsem si uchovával naději, že všechno urovná čas. Myslím, že jsem ti ho dopřál dost na to, aby sis všechno srovnala v hlavě a vyzkoušela si, jak se ti žije beze mě. Řekni mi upřímně, co ke mně cítíš teď? Ještě pořád se mě bojíš? Nenávidíš mě za to, co jsem ti udělal? Nesnášíš mě? Jsi beze mě šťastnější? Odpověz mi!“

„To od tebe není fér,“ zatřásl se Evě hlas.

„A proč ne? Vždyť po tobě chci jenom pravdu.“

„Tenkrát jsem tě hrozně nenáviděla a taky jsem se tě začala bát,“ řekla tiše. „Jenže pak jsem zjistila, že i přes to všechno tě stejně pořád moc miluju!“

Po jejích slovech spadl Adamovi kámen ze srdce.

„Vždycky jsem ti říkal, že my dva patříme k sobě,“ řekl a šťastně se usmál.

Přejel jí rukou po těle, ale najednou se zarazil a odhodil pokrývku.

„Prokristapána!“ zhrozil se. „Vždyť ty jsi jenom kost a kůže, můžu ti spočítat žebra! Už v noci se mi zdálo, že to ani nejsi ty!“

„Aspoň vidíš, jak jsem bez tebe šťastná,“ řekla trpce Eva.

Adam zoufale zavzdychal.

„Já jsem ještě větší bídák, než jsem si doted' myslel! Evičko, miláčku, řekni mi konečně, že se ke mně vrátíš. Přece se nemůžeme donekonečna oba takhle trápit!“

„Ty jsi snad taky zhubnul?“ zeptala se ironicky Eva.

„To zrovna ne, ale nepřej si vidět, co se mnou náš rozchod udělal. Moje asistentka Veronika dala výpověď, prý si na mě dokonce stěžovala, že se se mnou teď vůbec nedá vyjít! A Dominik ke mně minule odmítal jít, protože jsem ho víkend předtím seřezal...“

Eva ho ani nenechala domluvit.

„Tohle mi říkáš jako argument, abych se k tobě vrátila? Po tom, co jsi mi udělal?“

„Já vím,“ zavzdychal Adam, „ale já se prostě octnul z ráje rovnou v pekle. Byl jsem čím dál vzteklejší a podrážděnější a Domča tak dlouho otravoval, až mi ruply nervy.“

„Chudák Dominik,“ politovala ho Eva.

„Nemusíš se o něj bát, už jsem to s ním srovnal. Vzal jsem ho do cukrárny a tam si dal do nosu,“ uklidňoval ji Adam. „Evičko, miláčku, když už tak mluvíme o jídle, byla by ode mě moc velká drzost chtít snídani?“ zeptal se.

Eva zčervenala.

„Drzost snad ani ne, ale já doma nic nemám.“

„Mně stačí málo, ale hlavně ty bys měla pořádně jíst. Hezky lež, já ti něco přinesu, dneska zcela výjimečně, tak si toho važ!“ zdvihl ukazováček a usmál se na ni.

Než mu v tom stačila zabránit, vyskočil z postele a odešel do kuchyně. Otevřel ledničku a překvapeně si prohlížel kelímek hořčice, načatou láhev okurek a kečup. Nic dalšího v ledničce nebylo. Zavřel ji, vrátil se do ložnice a chystal se Evu probodnout pohledem, ta to však tušila a schovávala si hlavu pod příkrývkou jako malé dítě.

„Teda Evo!“ řekl vyčítavě. „Měla by ses stydět! V tvoji ledničce by se oběsila zoufalstvím i hladová myš!“

Eva vykoukla ven a uviděla ho stát rozkročeného mezi dveřmi s rukama v bok. Jeho výhružný postoj však vzhledem k jeho nahotě ztrácel na účinnosti. To si zřejmě také uvědomil, protože se hned začal oblékat. V předsíni si natáhl ještě kalhoty a pak se s provinilým výrazem vrátil do ložnice. Eva viděla, že cosi svírá v ruce.

„Způsobenou škodu samozřejmě uhradím,“ řekl rozpačitě a položil na postel její roztržené kalhotky.

„Neodolaly snad síle tvojí vášně?“ vyprskla.

Adam na ni s úsměvem zahrozil a zmizel ve dveřích. Jakmile za ním dveře zaklaply, Eva vstala, oblékla se a prostřela stůl. Když se Adam vrátil s nákupem, posnídali spolu a pak ruku v ruce zamířili do obývacího pokoje. Adam se však zarazil hned na prahu, když si všimnul ohromné kytice ve váze.

„Kdopak přinesl jeptišce tuhle kytici?“ zeptal se.

Eva zčervenala.

„To ti nemůžu říct,“ odpověděla rozpačitě.

„Aha, takže ty přece jenom někoho máš!“ konstatoval sklesle.

„Ne, nemám,“ bránila se.

„Nepovídej, takovou kytici přece nikdo nepřinese jenom tak!“

„Ale já fakt nikoho nemám,“ bránila se Eva. „Ten dotyčný si jenom myslel, že potřebuju utěšit a tak trochu to na mě zkoušel, jenže nepochodil.“

„A kdepak to na tebe ten dotyčný zkoušel?“ vyzvídal Adam a posadil se na gauč.

„Tady u mě,“ řekla rozpačitě Eva a viděla, jak překvapeně vykulil oči.

„To ho zřejmě znáš dost dobře, když už sis ho pozvala k sobě,“ konstatoval.

„Já ho nezvala, přišel sám od sebe,“ bránila se Eva.

„Bez pozvání?“ podivil se Adam.

Okamžitě se mu vybavil jeden Evin ctitel, u kterého se dalo předpokládat, že by si díky výši svého konta s dodržováním obvyklých zvyklostí pravděpodobně hlavu moc nelámал.

„Doufám, že to nebyl David Šrámek?“ zeptal se.

„Ne, ten ne,“ odpověděla Eva a Adam si oddechl.

„Tak kdo teda?“

„Řeknu ti to jediné tehdy, když mi slíbíš, že na něj hned nepoletíš!“

Adamovi údivem poklesla brada.

„Takže já ho znám!“ konstatoval a Eva mlčky kývla. „Řekni mi teda konečně, o koho jde!“

„Ještě jsem neslyšela ten slib.“

„Dobře, slibuju, že na něj nevletím. Tak už se sakra dozvím, kdo tu byl?“

„Marek,“ špitla Eva.

„Marek?“ nevěřil Adam svým uším. „Ten prevít, ten to ode mě ale schytá!“

„Něco jsi mi slíbil!“ připomněla mu Eva.

„To je sice pravda, ale tohle by mě pěkně vytočilo! Vždyť je to můj nejlepší kamarád! Jak ho vůbec mohlo napadnout za tebou lézt!?“

„Přece jsme se rozešli, nic mu v tom nebránilo,“ zastávala se Marka Eva. „Ale neboj se, jenom pořád sondoval, jestli něco nepotřebuju a jestli mi něco nechybí. Stejně neuspěl, a když jsem mu řekla, že na tebe nemůžu zapomenout, vzdal to a nakonec mě začal přesvědčovat, abych se k tobě vrátila.“

„To má taky štěstí!“ řekl výhružně Adam. „Jinak bych si ho podal! Aha!“ svítko mu najednou. „Tak to o něm jsi včera mluvila!“

„Jo, byl tu pár hodin před tebou a říkal, že dívat se na nás dva je jenom pro silnou náтуру. Proto jsem si myslela, že ti zavolal a poslal tě za mnou.“

Adam vrtěl odmítavě hlavou.

„To by neudělal, protože tím by mi prozradil, že u tebe byl! A to mu strach nedovolil, jistě dobře věděl, co by ho pak čekalo!“

„Buď v klidu, stejně měl smůlu, ani to víno jsem mu nedovolila otevřít!“

„Ale, ale, tak on přinesl i víno!?“ žasnul Adam. „Ten se na tebe teda hezky nachystal!“

„Stejně mu to nepomohlo,“ usmála se Eva. „Vynadala jsem mu, že není s rodinou a poslala jsem ho domů.“

„Dobře mu tak!“ řekl pomstychtivě Adam. „Škoda, že jsem nepřijel dřív. Vyprovodil bych ho ze dveří tak rychle, že by se nestačil divit.“

„To bys koukal, kdybys ho tu našel, vid?“

„To teda jo, radši si to nechci ani představovat,“ otrásl se Adam.

Však to bude pro tebe lepší, říkala si v duchu Eva. Kdybys věděl, co se tu včera odehrálo, pokoušel by se o tebe infarkt.

„Můžeš zůstat v klidu, víš přece, že se ženáčem bych si nikdy nic nezačala,“ řekla a pohládila ho po tváři.

„Evičko moje zlatá,“ objal ji a políbil. „Vím, že jsi jediná na světě, tak už konečně zruš ten rozsudek a změň mi doživotí na podmínku!“

Jeho formulace Evu pobavila.

„Už jsi někdy slyšel, že by soud zkrátil doživotní trest na šest neděl?“

„Neslyšel,“ uznal Adam, „ale pokud by soudkyně měla s odsouzeným roční intenzivní sexuální vztah, určitě by mu udělila milost.“

„Odkdy soudce uděluje milost?“

„Nechytej mě za slovo!“ napomenul ji přísně. „A radši mi konečně odpověz!“